

DE KAT DIE IN EEN LEEUW VERANDERDE

Voelen poezen emoties aan van mensen? Zijn katten paranormaalgevoelig? Of zien we oorzakelijke verbanden die er niet zijn? In de praktijk voor regressie- en reïncarnatietherapie van Marianne Notschaele mogen geen huisdieren komen. Hygiënevoorschrift. Toch laten en lieten haar katten zich daar op bijzondere momenten zien.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Lang geleden werden Egyptische goden als katten afgebeeld; goden zouden net als katten over bovennatuurlijke eigenschappen beschikken. In de Middeleeuwen daarentegen werden katten niet langer verafgood, maar juist verguisd. Bijgelovige mensen vonden dat katten toverkracht bezaten. Het moest wel van hekserij getuigen dat deze dieren na de vreemdste sprongen weer veilig op hun pootjes terecht kwamen en daarna volkomen rustig wegliepen. Katten zouden negen levens hebben. Niet omdat vaststaat dat ze reïncarneren, maar omdat het zulke taaie beesten zijn.

Kenko en Dunja

Op dit ogenblik lopen er bij mij thuis twee poezen rond: gitzwarte Kenko en grijsblauwe Dunja. Vaak zijn ze 's nachts buiten op jacht in de tuin en in nabijgelegen weilanden. Als dank voor hun vrijheid ontvang ik door hen gevangen veldmuisjes, die ze als cadeautje neerleggen op de keukenvloer. Dood, en helaas niet meer te red- den. Overdag kan ik nog weleens, net op tijd, gevangen koolmeesjes levend uit poezenbekjes peuteren voordat de vogeltjes eindigen als kattensnack. Kenko en Dunja jagen op alles wat vliegt, zoemt, fladdert, springt en rent. Ze zetten hun scherpe nageltjes in eiken en dennen, klimmen razendsnel omhoog, watervlugge eekhoortjes achterna, ondertussen nesten van eikenprocessierupsen ontwijkend. In hun poezenogen zijn alle bomen groot uitgevallen krab- en klimpalen. Als pluizige Dunja thuiskomt met een vacht vol hars, weet ik dat ze een flinke klimpartij achter de rug heeft. Op regenachtige dagen slapen ze braaf binnen, dicht tegen elkaar aan, of vermaken ze zich met stoffen speelgoedmuizen.

'Balthi was een poes met aanleg voor spiritualiteit'

Ieder huisdier heeft zijn eigen karakter. Er zijn poezen die dommig voor zich uit staren en hele dagen luieren en slapen. Op de vensterbank, in hangmandjes, boven op de centrale verwarming. Er zijn actieve katten die bij het springen de afstand verkeerd inschatten en op een andere plek belanden dan ze bedoelen. Lieve, sukkelige exemplaren die met zwiepende staart bloempotten en andere voorwerpen omver kwakken. Dieren die zelfstandig op pad gaan of die liever in elkaars gezelschap verkeren. Je hebt ze in uiteenlopende kleuren en rassen. Klein, groot. Dik, dun. Lomp, intelligent. Charmant, venijnig. Fel krijsend, zacht miauwend, zwijgzaam. Jagend of braaf wachtend tot ze blikvoer of brokjes in hun etensbakje krijgen voorgeschoteld. Dunja luistert goed naar haar naam. Als ik daarbij ook nog 'hapje' roep, rent ze stukken sneller mijn kant uit. Kenko is meer gespist op het geluid van rammelende kattenbrokjes in een doos. Ze spelen samen, slapen samen, maar gaan afzonderlijk van elkaar 's nachts op pad.

Spirituele Balthi

Onze poes Balthi, een mixje Karthuizer/Blauwe Rus uit het dierenasiel, werd achttien jaar oud. Ze was de enige van alle huisdieren die ik heb gehad, die werkelijk de kunst verstond paranormale waarnemingen te doen. Iedere lichtbol of geest werd door haar met bijzondere interesse gevolgd. Zodra ze rare energievormen in haar buurt zag, ging haar staart sidderend omhoog en richtte ze haar groene kijkers op de - voor de meeste mensen onzichtbare - bewegende objecten. Als een standbeeld bleef ze zitten, ogen gefixeerd op wat ze zag. Daarbij klaaglijk miauwend, totdat de onbekende energievorm of geest weer verdween. Balthi zag entiteiten sneller voorbijkomen dan dat ik ze waarnam! Ik heb twee honden gehad, super lieve Dobermannen, die ik geleerd had om op commando 'dood te liggen': op de rug, vier poten in de lucht. Vond ik geinig, toen ik net als reïncarnatietherapeut begon. Werken met leven en dood, maar dan anders. Poes Balthi deed dat kunstje ook, maar alleen nadat ik een langgerekt 'Ohm' liet horen in haar nabijheid. Het begon als grapje, maar het was passend om later ergens te lezen dat 'de frequentie die bij het woord Ohm hoort, overeenkomt met de oer-trilling van het universum, de alles scheppende klank en tegelijk ook de beleving van het oneindige'. Balthi was een poes met aanleg voor spiritualiteit. Ze hield van meditatieve rust; zelden liet ze zich zien aan visite. Behalve die ene, memorabele keer.

Poezenradar

Op een dag had ik vijf reïncarnatietherapie-studenten te gast in het vorige huis waar ik woonde. In één van kamers deden we om en om sessies. We oefenden met hypnotische inductie om herinneringen aan vorige levens uit het onderbewuste omhoog te halen. Met zijn zessen bevonden we ons in één kamer; de poes hadden we die ochtend nog niet gezien. Een student oefende therapeutische vaardigheden op mij, omdat ik tijdelijk tot cliënte was aangewezen. Hij deed het prima. In *no time* had hij me teruggebracht naar een situatie in een voorgaand leven. Mijn ogen hield ik gesloten en ik concentreerde me op wat lang geleden gebeurde. Het ging om herinneringen aan een leven als eenvoudige, arme boerin, die haar zoveelste kind had verloren aan ziekte en ondervoeding. In gedachte drukte ik, intens verdrietig, een levenloze baby tegen mijn boezem. Ik huilde hardop. Opeens plofte iets zwaars neer op mijn borst. Ik schrok, opende mijn ogen en was meteen uit trance. Poes Balthi was bovenop me gesprongen! Ik had geen dode baby in mijn armen, maar een springlevende poes! Eén van de studenten zei: "Zodra jij begon te vertellen over kinderen die je had verloren, hoorde wij gekras aan de buitenkant van de kamerdeur. En luid gemiauw. Jouw kat wilde naar binnen. Toen jij huilde, ging de poes keihard krijsen, met van die lange uithalen. Het leek wel menselijk geschreeuw. Omdat we met die herrie echt niet konden werken, lieten we 'm maar binnen. Ze stook naar je toe en sprong recht in jouw armen." Voelde Balthi mijn verdriet aan op afstand of reageerde haar poezenradar slechts op het signaal 'baasje in nood, wat is er aan de hand?'

‘Er zijn poezen die menselijke emoties aanvoelen, van dichtbij of op afstand’

Marianne Notschaele-den Boer met haar kat Zai

Vechten als een leeuw

Over een soortgelijk voorval hoorde ik jaren later collega Rob vertellen. Hij deed een reïncarnatietherapie sessie met een mannelijke cliënt. De man herbeleefde in trance een gebeurtenis uit een vorig leven: een gevecht op leven en dood, met een leeuw, in een arena. Rob zei: “Ik schrik niet vaak, maar tijdens die sessie, toen de man diep in trance was en denkbeeldig in gevecht met een grote leeuw, sprong exact op dát moment mijn eigen huiskat door het open raam van de praktijk naar binnen! Vanuit de tuin, zo in één grote sprong! Bovenop de cliënt! Het kattengekrijs ging door merg en been. Ik schrok ontzettend. Vlug trok ik de kat van hem af. Het was alsof het dier meespeelde in het verhaal van de cliënt.” Robs kat had niet eerder zoiets merkwaardigs gedaan. We namen aan, dat zijn kat reageerde op emoties van de cliënt of misschien op oude leeuwenenergie. Zoveel verschil is er niet tussen huiskatten en katachtige roofdieren, maar we vonden het té sterk dat cliënt en kat elkaar zouden kennen uit dat voorbije arena-leven. Een andere optie was, dat een ziel die zich ooit had verbonden met een leeuw, nu geïncarneerd was in een gedomesticeerde kat. Naar het fijne ervan moesten we gissen.

Olifantengeheugen

Siamees Ludo was een statige beigegekleurde kater met felblauwe ogen. Op zijn elfde deed zijn baasje hem weg en kwam hij bij mijn man en mij. Zijn bazin kreeg een nieuwe relatie, een partner die één eis had: ‘hij eruit, of ik eruit’. Met pijn in haar hart zocht ze goed onderdak voor haar geliefde kater om haar vriend ter wille te zijn. Ik denk

dat ik een andere keuze gemaakt zou hebben, maar ja, liefde maakt soms blind. De kater deed de betekenis van zijn naam (Ludovic = ‘beroemde krijger’) eer aan. In zijn jonge jaren was Ludo de schrik van de buurt geweest en een enorme vechtersbaas. Bij mijn man en mij was hij zo mak als een lammetje. We noemden hem liefkozend Luudje. Luudje luisterde goed naar zijn naam, kende een aantal kunstjes in ruil voor kattensnoepjes.

Zes jaar nadat we hem adopteerden, kwam zijn ex-vrouw bij ons op bezoek. Ze wilde Ludo, waar ze zo moeilijk afstand van had kunnen doen, nog een keer zien. Ze had hem zo gemist. Hoe maakte hij het bij ons? Goed. Luudje was de liefste kat ever. Totdat zij de woonkamer binnenkwam. Bij haar blije kreet, dat ze hem weer zag, veranderde haar afgestane Ludo in een ‘leeuw’. Hij gromde, liet zijn tanden zien, blies en siste. Kromde zijn rug, verdikte zijn staart tot drievoudige proportie en stak die recht omhoog. Ludo was boos! Met luid gekrijs en gegrom vloog hij onder een bankstel, om daar niet meer vandaan te komen. Een reactie die ik nog nooit van hem had gezien. Luudjes vorige eigenaresse kon roepen en lokken met kattensnoepjes wat ze wilde, vanonder de bank gromde en siste hij haar toe. Contact leggen was onmogelijk. Teleurgesteld en verdrietig vertrok ze na een uur. Deze kater had een olifantengeheugen! Hij herinnerde zich nog heel goed dat hij door haar aan de kant was gezet, ook al waren er zes jaar verstreken. Dat dieren geen gevoel hebben, kan er bij mij niet in. Na het vertrek van zijn ex-baasje kroop Luudje gezellig bij me op schoot en begon te spinnen. Ergens gaf ik hem groot gelijk. Welke kater wil ingeruild worden voor een nieuwe man in huis? >

‘Welke kater wil ingeruild worden voor een nieuwe man in huis?’

Moordkat

Omdat Siamezen op de menselijke stem en toonhoogte reageren met een grote variatie aan tegengeluidjes, lijkt het alsof ze miauwend antwoord geven wanneer je iets tegen ze zegt. Na Luudjes dood werd het stil in huis. Omdat we zijn kattengebabbels misten, kochten we een Siamese kitten. Lichtbeige, praktisch wit. Blauwe oogjes. Hij leek op zijn voorganger. Gemakshalve noemden we hem ‘Ludo De Tweede’, Luudje. Trouw als een hond volgde hij me op de voet, zeventien jaar lang, overal waar ik in huis liep. In de praktijk mocht hij niet komen. Wel kwam hij me ‘s avonds ‘halen’, als ik te lang doorwerkte in de praktijk. Niet omdat hij honger had - voer stond altijd klaar - hij wilde gewoon mijn gezelschap. Dan zat hij braaf bij de deur of het raam te wachten totdat ik klaar was. Hij luisterde echt naar zijn naam, kwam altijd direct als ik riep. Buiten ging hij achter fazanten, konijnen en hazen aan. Luudje had een voorliefde voor jagen op groot wild. Insecten en vogeltjes vond hij te min.

De middag dat ik cliënte M. over de vloer kreeg, vergeet ik niet gauw. Zij had in een therapie sessie aan een heftig vorig leven ‘gewerkt’. Herinneringen aan kindermoord en rituele offers in de Aztekentijd. Aan het eind van die middag verliet M. de praktijk. Samen stapten we naar buiten en struikelden haast over Luudje. Hij zat pontificaal op de straatstenen voor de buitendeur en draaide zijn kopje onze kant uit. Zijn vacht glom in de zon, zijn helderblauwe ogen keken ons strak aan. Een vrolijk miauwetje weerklonk. “Wat is dat nou voor roods bij zijn bekje?”, vroeg M. Luudje moest zojuist een prooi van flink formaat hebben gedood en verorberd, want zijn neus, tanden en bekje zaten onder het helderrode bloed. Moord en doodslag in de tuin. Terwijl wij ons binnen bogen over rituele kindermoord, bevond de kat zich eveneens in een bloederige situatie. “Dat is toevallig”, zei M. We lachten om deze vorm van synchroniciteit. In de zeventien jaar dat Luudje nummer twee op jacht ging, heb ik nooit meer bloedsporen op zijn vacht gezien. Eén keer vond ik nog een afgekloven konijnenbotje op het tapijt in de woonkamer. In huis was hij de liefste kater van de wereld, erbuiten een moordlustig roofdier. Ik vraag me af of zijn ziel na de dood geïncarneerd is in een wolf- of hondenlijf; bij leven leek deze kater meer op een trouwe jachthond dan op een brave huiskat.

Verzopen katje

Gestreepte kater Zai, een ‘ongelukje’ tussen een Blauwe Rus en American Curl, werd helaas maar twee jaar oud. Totaal onverwacht overleed hij aan een hersenbloeding. De dag waarop hij stierf, kreeg hij een acuut oogprobleem. Ik belde de dierenarts, maar die wilde ‘het nog even aanzien’. Ik was net bezig met de voorbereidingen van een consult voor een cliënte... die last had van meerdere oogproblemen. Dit vond ik toevallig, meer niet. Synchroniciteit die mager afstak tegen de keren dat poes Balthi bovenop me sprong en dat de kater van Rob bovenop zijn cliënt sprong. Daar was duidelijk sprake van een andere energieconnectie. Ook de keren dat Zai en Luudje me ‘s avonds kwamen ‘halen’ als ik te lang doorwerkte in de praktijk, vond ik eerder grappig dan bijzonder. Beide knuffelgevoelige katers misten gewoon mijn gezelschap in de avonduren. Om aandacht bedelend, gingen ze regelmatig miauwend met hun voorpootjes buiten tegen het raam aan staan, in de veronderstelling dat ik dan eerder zou stoppen met werken. Wel bijzonder vond ik de keer dat ik aan het werk was met een cliënte, en dat we het hadden over een vorig leven waarin ze ternauwernood verdronk in een rivier. Op precies dat ogenblik rende kitten Kenko voorbij met grote sprongen, over het gazon naast het praktijkraam. De cliënte zag haar niet, maar ik wel. Kleine Kenko was voor de allereerste keer (en voor het laatst) in de vijver gevallen. En daar zelf weer uitgeklauterd. Haar kletsnatte zwarte vachtje hing vol knalgroen alg. Dit sloot mooi aan op de energie van de cliënte, die bijna verdronk in het rivierwater, maar daar wel een trauma aan overhield.

Nep katten

Mijn praktijkruimte houd ik zo schoon en stofvrij mogelijk voor allergiegevoelige cliënten. Huisdieren zijn niet toegestaan. Binnen staat op een kast een plastic kat, zo’n Japanse geluksbrenger in wit, rood en goud. Een *maneki neko*. Dankzij een zonnecelletje beweegt het kattenarmpje heen en weer. Brengt dit geluk? Nee, maar vrolijk vind ik het wel. Ook staat er een fraaie replica van een bronzen beeld van een oud-Egyptische kat. Het voordeel van zulke kattenbeelden? Ze zijn hygiënisch verantwoord en verharen niet!

Er zijn huisdieren die menselijke emoties aanvoelen, van dichtbij of op afstand. Allemaal kennen we verhalen over honden en katten die hun baasjes ‘troosten’. Wanneer iemand verdrietig of eenzaam is, kruipen dieren - waarmee mensen een hechte band hebben - dicht(er) tegen ze aan. Toch zijn er veel meer gewone huiskatten dan paranormaalgevoelige. Vaker nog *hópen* we dat er bijzondere banden zijn tussen mens en dier, en dichten we dieren menselijke eigenschappen toe. Dat dieren liever, aanhankelijker en trouwer zijn dan de gemiddelde mens, dat staat voor mij echter vast. •

‘Een kat heeft negen levens, een mens...’, een door Marianne Notschaele samengesteld e-book met diverse verhalen over reïncarnatie van verschillende auteurs, kun je gratis downloaden via WWW.VORIGELEVEN.NL